

[Carl P. Jensen.]

livsvigtige. For begge områders vedkommende var imidlertid alle i kommissionen enige om, at i den udstrækning dette kunne medføre det, jeg vil kalde for en konsekvenslovgivning, skulle kommissionen fremkomme med forslag i så henseende.

De to hovedorganisationer udtalte ønsket om på ny at få lejlighed til at tale sammen om nye forhandlingsregler, og dette synspunkt delte kommissionen for så vidt. Hovedorganisationerne fik overdraget denne opgave, og da den var løst, måtte kommissionen tage stilling til, hvilke ændringer i forligsmandsloven der måtte følge heraf. Det er dette resultat, der nu foreligger for det høje ting.

Efter den nugældende forligsmandslovs ord og bogstav har forligsmanden ingen adkomst haft til at gribe ind i overenskomstforhandlingerne, medmindre han skønnede, at der var grund til at befrygte en arbejdsstandsning, hvis virkninger ville være af særlig omfattende karakter, men tidspunktet for afgivelsen af dette skøn indtrådte først, når en af parterne erklærede forhandlingerne for afsluttet uden resultat. Det kunne formelt først ske, når man var så langt fremme, at konfliktvarsel blev fremsendt, og selv i så fald skulle forligsmanden i henhold til lovens forskrifter først have tilstillet andet varsel; en uge før konfliktens ikrafttræden ville han på den måde blive officielt informeret. At det så i praksis har udviklet sig på en anden måde, er en sag for sig, men det er en kendsgerning, at loven er meget vag på dette punkt. At der også har udviklet sig den praksis, at organisationerne normalt ikke har ladet en konflikt træde i kraft, så længe forligsmanden ikke havde opgivet mægling, er én ting, men forligsmanden har ikke haft nogen mulighed for, har ikke haft lovhjemmel til at påbyde en sådan udsættelse ud over en uge. Under hensyn til, at det er et meget omfattende stof, en forligsmand får at beskæftige sig med, har man anset det for rimeligt at forlænge denne frist til to uger, men tilføjelsen om, at en arbejdsstandsning i givet fald først vil kunne etableres efter yderligere to dage, er i overensstemmelse med almindelig praksis. Det er den frist, som er nødvendig for at orientere parternes medlemmer om, hvad der i

givet fald skal ske fra henholdsvis arbejdsgiver- og arbejderside.

Det, jeg imidlertid tillægger afgørende værdi, er det primære i lovforslaget, d. v. s. mulighederne for at mægle, ikke for at etablere konflikt, herunder især at forligsmanden nu på et langt tidligere tidspunkt end før vil kunne inddrages i forhandlingerne. Forligsmanden vil dels kunne gribe ind af egen drift, dels efter henstilling fra blot en af parterne. Det betyder, at forligsinstitutionen herefter vil være i fuld overensstemmelse med de nye forhandlingsregler, der faktisk forudsætter, at dette kan ske.

Jeg vil i denne forbindelse pege på, at det antal mæglingsemænd, der hidtil har kunnet stilles til rådighed, nu er tænkt udvidet fra 12 til 21. Det præciseres samtidig, at disse mæglingsemænd vil kunne træde i funktion allerede ved partsforhandlingerne, d. v. s. før forligsinstitutionen er inddraget i hovedorganisationsforhandlingerne. Ikke mindst denne ændring tillægger jeg meget stor betydning, og jeg er overbevist om, at havde det været gældende lov i dag, ville adskillige fag have bragt denne bestemmelse i anvendelse.

Jeg vil i øvrigt gerne benytte lejligheden til at udtale håbet om, at det må være muligt at formå det fornødne antal kyndige personer til at stille sig til rådighed for denne meget krævende opgave, og jeg henstiller, at organisationerne allerede nu overvejer at give indstilling, så de nye mæglingsemænd kan udpeges så hurtigt som muligt efter lovens ikrafttræden.

Som jeg sagde før, indeholdt kommissoriet et afsnit om de såkaldt livsvigtige områder. Ingen har kunnet definere dette begreb, men uanset at denne nødvendige forudsætning manglede, har et mindretal i kommissionen kredset om den tanke at holde sådanne områder uden for enhver form for konflikt. Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen har, som man vil se det af betænkningen side 24 i kommissionen fremsat et forslag om en særlig udsættelsesadkomst. Ser man nærmere på dette forslag, må man vistnok erkende, at de områder, der her tænkes på, langt fra er undtagelser. Det ville have været mere overskueligt, hvis man i stedet for havde nævnt de områder, hvor der efter dette forslag kunne være